

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **W. C. Ž. z., s.r.o.**, zast. JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem v Příbrami VII., ulice 28. října 184, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeský kraj**, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2004, č. j. 10 Ca 159/2004 - 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se jako stěžovatel včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2004, č. j. 10 Ca 159/2004 - 57, jímž byla odmítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že žalobci se po právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč.

Krajský soud v Českých Budějovicích v napadeném usnesení dospěl k závěru, že žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am bylo nutno odmítnout jako předčasně podanou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že se žalobce žalobou, předanou k poštovní přepravě dne 31. 8. 2004, domáhal přezkoumání a zrušení uvedeného správního rozhodnutí Krajského

úřadu Jihočeského kraje, kterým, po proběhlém mimoodvolacím řízení z podnětu žalobce, bylo podle ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu změněno rozhodnutí Městského úřadu, odboru výstavby Rudolfovo ze dne 21. 7. 2003, č. j. OV 567/1343/2002, OV 442/929/2003, jímž byla povolena stavba - stavební úpravy stávajícího objektu P. V. na pozemku parc. č. 265/5 v k.ú. V., spočívající v upřesnění parcelních čísel a v doplnění výrokové části o rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Z vyjádření Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 9. 2004 a k němu přiložených podkladů však krajský soud zjistil, že proti žalobou napadenému správnímu rozhodnutí podal žalobce dne 28. 6. 2004 odvolání k Ministerstvu pro místní rozvoj a že tak učinil v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož lze proti rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění rozhodnutí mimo odvolací řízení podat odvolání (rozklad). Krajský soud z uvedeného dovodil, že k datu podání žaloby nebylo ještě rozhodnuto o žalobcově odvolání funkčně a místně příslušným orgánem veřejné správy, kam bylo odvolání postoupeno společně se správním spisem. Na takovou situaci podle krajského soudu dopadá ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně. V projednávané věci právě o takový případ šlo. Je tomu tak proto, že napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím prvostupňovým a v zájmu efektivnosti soudní ochrany se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv až po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (§ 5 s. ř. s.). Jelikož tedy o včas a řádně podaném odvolání žalobce proti správnímu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am nebylo dosud rozhodnuto, nelze uvažovat ani o tom, že žaloba byla podána až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Proto byla žaloba jako předčasně podaná odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším pak krajský soud odůvodnil výrok o nákladech řízení a o vrácení soudního poplatku.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobce jako stěžovatel vyslovil nesouhlas se závěry krajského soudu, pokud dospěl k závěru, že jeho žalobu je třeba odmítnout z důvodu její předčasnosti.

Stěžovatel má především za to, že jsou dány důvody k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil po právní stránce zjištění ohledně právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, které podle oznámení právní moci rozhodnutí ze dne 22. 7. 2004, č. j. OÚPI/4426-4/03/Am, jež vystavil Krajský úřad Jihočeského kraje, je v právní moci dnem 13. 7. 2004. Za tohoto stavu potom ovšem nemůže obstát právní úvaha krajského soudu, že žaloba ze dne 30. 8. 2004, která byla následujícího dne předána k poštovní přepravě, byla podána proti nepravomocnému rozhodnutí správního orgánu. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani to, že Krajský úřad Jihočeského kraje považuje odvolání proti svému rozhodnutí ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am za nepřipustné, přestože bylo podáno dne 28. 6. 2004, tedy zhruba dva kalendářní týdny přede dnem, kdy správní rozhodnutí nabylo právní moci. Nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu je třeba spatřovat i v tom, že nelze jako předčasnou odmítnout žalobu, která byla podána ve lhůtě uvedené v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel má rovněž za to, že jsou dány i důvody k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajskému soudu vytkl, že dospěl k opačným skutkovým zjištěním, než vyplývají z písemných důkazů, které mu zaslal. Tomuto soudu totiž předložil spolu se správní žalobou i uvedenou listinu dokládající právní moc žalobou napadeného správního rozhodnutí ze dne 22. 7. 2004, č. j. OÚPI/4426-4/03/Am, leč krajský

soud v rozporu s tímto důkazem dospěl k závěru opačnému. Tento postup krajského soudu pak zakládá vadu řízení, kterou je nutno spatřovat v tom, že skutková podstata nemá oporu ve shromážděném spisovém materiálu.

Posléze má stěžovatel i za to, že kasační stížností napadené usnesení je i nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože v odůvodnění tohoto usnesení není uvedeno, z jakého důvodu neakceptoval krajský soud důkaz o právní moci žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Bez bližšího odůvodnění nakonec stěžovatel opírá podání kasační stížnosti i o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic v písemném vyjádření k žalobě poukázal především na to, stěžovatel nebyl do dne vydání správního rozhodnutí (dne 15. 6. 2004), ani do dne podání odvolání proti tomuto rozhodnutí (28. 6. 2004) a konečně ani do dne podání žaloby uznán účastníkem správního řízení a dokonce bylo příslušným správním orgánem rozhodnuto o tom, že tímto účastníkem není. Z tohoto důvodu nebylo možno odvolání stěžovatele považovat za řádné odvolání účastníka řízení, ale naopak bylo povinností správního orgánu posoudit toto odvolání jako nepřipustné a předložit ho nadřízenému orgánu Ministerstvu pro místní rozvoj, což se stalo dopisem ze dne 5. 8. 2004. Je však nutno konstatovat, že současně s odvoláním předložil stěžovatel dokumenty, jež by ho v dalším řízení opravňovaly vystupovat jako účastník řízení, ale tyto informace se vztahují k době, kdy již bylo vydáno předmětné rozhodnutí. Je totiž faktem, že se stěžovatel stal majitelem sousedního pozemku parc.č. 255/8 o výměře 1093 m² na základě kupní smlouvy ze dne 16. 6. 2004, ale správnímu orgánu tyto informace známy nebyly a ani nemohly být, protože katastrální úřad provedl zápis se zpětnou platností k datu podpisu smlouvy dne 16. 6. 2004, a to až dne 11. 8. 2004. Právě posouzení toho, zda stěžovatel měl v této věci postavení účastníka řízení je předmětem projednávání zatím nepřipustného odvolání stěžovatele Ministerstvem pro místní rozvoj, resp. toho, zda nepřipustné odvolání nezakládá důvod pro obnovu řízení nebo pro mimoodvolací řízení. Jelikož do dne 13. 12. 2004 o odvolání nebylo tímto ministerstvem rozhodnuto, usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby v této fázi řízení bylo správné. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2004, č. j. 10 Ca 159/2004 - 57 při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost je třeba zamítnout.

Stěžovatel v kasační stížnosti především vytýká krajskému soudu nezákonnost napadeného usnesení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], která prý tkví v tom, že tento soud nesprávně dovodil, že podaná žaloba ze dne 30. 8. 2004 směřuje proti nepravomocnému rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, ačkoliv podle oznámení tohoto orgánu o právní moci rozhodnutí ze dne 22. 7. 2004, č. j. OÚPI/4426-4/03/Am, je v právní moci dnem 13. 7. 2004.

Z této zásadní výtky pak stěžovatel vyvozuje další porušení zákona napadeným usnesením krajského soudu, jež jsou dle jeho názoru v rozporu s ustanovením § 103 odst. 1 písm.b), d) a e) s. ř. s.

Tato námitka kasační stížnosti není opodstatněná.

Podle ustanovení § 5 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Z ustanovení § 5 s. ř. s. zřetelně vyplývá tradiční žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Podmínkou čerpání opravných prostředků ovšem je, že procesní předpisy správního řízení podání opravných prostředků umožňují a vztahuje se jen na řádné opravné prostředky, tedy odvolání. Nevyčerpání řádných opravných prostředků žalobcem je za podmínek ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s. důvodem nepřipustnosti žaloby a takovou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu soud odmítne podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z uvedeného vyplývá, že obecnou podmínkou ochrany práv před správním soudem je vyčerpání řádných opravných prostředků, které zákon ve správním řízení připouští (§ 5 s. ř. s.). Taková úprava není samoučelná. Žalobní tvrzení, že správní rozhodnutí v rozporu se zákonem zasáhlo do právní sféry žalobce v sobě zahrnuje předpoklad, že takové rozhodnutí je v právní moci, ať již po vyčerpání všech řádných opravných prostředků, či bez jejich využití, jestliže je právní řád nepřipouští. Každý by proto měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní stolicí, není věcný ani právní důvod předkládat věc soudu, jednak je tu zdůrazněna i nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění.

Řádné opravné prostředky jsou instituty procesního práva, které – jsou-li podány řádně a včas – dávají účastníkům řízení možnost procesního oprávnění iniciovat přezkoumání vydaného správního rozhodnutí dříve než nabude právní moci. Řádné, tj. přípustné a u příslušného správního orgánu včas podané odvolání tedy s sebou pravidelně přináší suspensivní (odkladný) účinek. Účinky právní moci a potažmo i vykonatelnosti se přitom odkládají až do vyřízení opravného prostředku. Odvolání vyřizuje – s výjimkou tzv. autoremedury – odvolací správní orgán; vyřízením je rozhodnutí podle § 59 správního řádu, ale také rozhodnutí podle § 60 správního řádu.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobou napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím prvostupňovým, protože jím bylo podle ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu změněno rozhodnutí Městského úřadu, odboru výstavby Rudolfov ze dne 21. 7. 2003, č. j. OV-567/1343/2002 a že v zájmu efektivnosti soudní ochrany se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv až po vyčerpání řádných opravných

prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (§ 5 s. ř. s.). Na základě těchto úvah pak dospěl k závěru, že jelikož o včas a řádně podaném odvolání žalobce proti správnímu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am nebylo dosud rozhodnuto, nelze uvažovat ani o tom, že žaloba byla podána až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Proto žalobu jako předčasně podanou odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při posuzování opodstatněnosti kasační stížnosti vycházel nejen z výše uvedeného a zejména výkladu ustanovení § 5 s. ř. s., ale i z judikatury, která řešila obdobný případ a dovodila, že „ochrana práv ve správním soudnictví může nastoupit teprve poté, kdy byl pořad správních stolic vyčerpán (§ 5 s. ř. s.). Tím, že správní orgán I. stupně vyznačil na svém rozhodnutí doložku právní moci v okamžiku, kdy již účastník správního řízení proti tomuto rozhodnutí podal odvolání a o tomto odvolání dosud rozhodnuto nebylo, není splněn předpoklad vyčerpání řádných opravných prostředků. Žalobu podanou za této situace proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto správní soud odmítne“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 - 106).

Nejvyšší správní soud zjistil ze spisového materiálu, že o podaném odvolání stěžovatele ze dne 28. 6. 2004 proti správnímu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, do dne podání žaloby ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, kam napadla dne 1. 9. 2004, rozhodnuto nebylo a rozhodnuto o něm nebylo ani do dne 13. 12. 2004, kdy Krajský úřad Jihočeský kraj vypracovával písemné vyjádření k žalobě a adresoval ho uvedenému krajskému soudu.

Je proto namístě, aby Nejvyšší správní soud především vyhodnotil tvrzení stěžovatele o tom, že žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic vystavil dne 22. 7. 2004 pod č. j. OÚPI/4426-4/03/Am listinu nazvanou „Oznámení právní moci rozhodnutí“, podle níž žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am za stavu, kdy bylo dne 28. 6. 2004 podáno stěžovatelem proti tomuto správnímu rozhodnutí odvolání a nebylo o něm rozhodnuto, nabylo právní moci dne 13. 7. 2005.

Doložka právní moci není právní skutečností, která by zakládala, měnila nebo rušila právní vztahy; je ale úředním osvědčením o právní skutečnosti (o právní moci). Této doložce přitom svědčí presumpce správnosti a účastník řízení není povinen zkoumat a ověřovat údaje v ní obsažené. Nesprávné vyznačení doložky právní moci tedy účastníky řízení uvádí v omyl, jehož důsledkem může být i omezení na jejich právech a může jim z toho vzejít újma. Bylo vzpomenu, že o odvolání zpravidla rozhoduje odvolací orgán, a to i o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo pro nepřípustnost. Jedině ten je tedy oprávněn závazně se vyjádřit o tom, zda je odvolání podáno včas, či zda je opožděné nebo zda je nepřípustné. Správní orgán I. stupně takové oprávnění nemá. Jestliže tedy vyjde v dalším řízení správním najevo, že žalovaný opatřil správní rozhodnutí doložkou právní moci nesprávně, dopustil se pochybení. Toto pochybení - ať již k němu došlo nebo ne - stěžovateli neztížilo ani neznemožnilo přístup k ochraně jeho práv v odvolacím řízení či případně poté před správním soudem. V době, kdy žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic účastníkům řízení poskytl informaci o právní moci, již bylo podáno stěžovatelovo odvolání, o kterém měl odvolací orgán teprve rozhodovat. Cesta ke správnímu soudu tedy uzavřena nebyla.

K případné obavě stěžovatele, že žaloba směřující proti rozhodnutí podle § 60 správního řádu neochrání jeho práva, je třeba vzpomenout již ustálenou judikaturu správních soudů. Dle té je i rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, event. nepřipustnost rozhodnutím podléhajícím kognici správního soudu. Nejvyšší správní soud však připomíná, že taková případná úvaha je jen spekulativní, neboť není známo, že by takové rozhodnutí bylo vydáno.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného proto uzavírá, že ochrana práv ve správním soudnictví může nastoupit teprve poté, kdy byl pořad správních stolic vyčerpán (§ 5 s. ř. s.). V posuzované věci však o takový případ nešlo. Je tomu tak proto, že i když žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic jako správní orgán I. stupně vyznačil u svého rozhodnutí ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am právní moc dnem 13. 7. 2004, za situace, kdy stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal dne 28. 6. 2004 odvolání a o něm do dne 1. 9. 2004 (nápad žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am) nebylo rozhodnuto Ministerstvem pro místní rozvoj, chybělo splnění předpokladu vyčerpání řádných opravných prostředků. Za této situace proto Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, jako správního orgánu I. stupně, právem odmítl z toho důvodu, že žaloba nebyla podána proti správnímu rozhodnutí až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Krajský soud pouze pochybil v tom, že žalobu posoudil jako předčasně podanou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ačkoliv při správném použití zákona šlo o žalobu nepřipustnou z důvodu uvedeného v ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. a měla být odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Se zřetelem k tomu, že odmítnutí žaloby krajským soudem je věcně správným rozhodnutím, k pochybení došlo toliko v uvedeném směru a ustanovení § 110 s. ř. s. jinou nápravu neumožňuje (zrušení rozhodnutí krajského soudu a odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem dle ustanovení § 110 odst. 1, věty za středníkem s. ř. s., přichází v úvahu jen tehdy, pokud je krajským soudem rozsudkem rozhodnuto ve věci samé, ačkoliv již v tomto řízení byly důvody pro odmítnutí žaloby), omezil se Nejvyšší správní soud pouze na tuto poznámku.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal opodstatněnou zásadní námitku kasační stížnosti, v níž stěžovatel především vytýkal krajskému soudu nezákonnost napadeného usnesení, která tkvěla v tom, že tento soud údajně nesprávně dovodil, že podaná žaloba ze dne 30. 8. 2004 směřuje proti nepravomocnému rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, ačkoliv podle oznámení tohoto orgánu o právní moci rozhodnutí ze dne 22. 7. 2004, č. j. OÚPI/4426-4/03/Am, je v právní moci dnem 13. 7. 2004. Se zřetelem k tomu, že ostatní výtky stěžovatele se odvíjejí od této zásadní námitky (přestože zaslal soudu listinu dokladující právní moc, krajský soud dospěl k opačnému závěru) a (v odůvodnění napadeného usnesení není uvedeno, z jakého důvodu krajský soud neakceptoval důkaz o právní moci rozhodnutí) nemohly být shledány opodstatněnými ani tyto výtky kasační stížnosti. Pokud jde o námitku kasační stížnosti, že nelze jako předčasnou odmítnout žalobu, která byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s., pak v tomto směru musí Nejvyšší správní soud odkázat na již uvedené úvahy o věcné správnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby v této věci, nikoliv však pro její předčasnost, ale správně pro její nepřipustnost a o nemožnosti reagovat postupem dle ust. § 110 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2004, č. j. 10 Ca 159/2004 - 57 není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu